

Léto na zámku

Každý konec je začátek
něčeho nového...

Jennifer Bohnet

Léto
na
zámku

Copyright © Jennifer Bohnet 2021.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through Plima d.o.o. and The Agency srl di Vicki Satlow.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Žlábková, 2026

Cover © Lexie Sims, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7373-2 (pdf)

Jennifer Bohnet

Léto *na* Zámku

přeložila Jana Žlábková

Tento román je s láskou věnovaný Biance.

„Jak je to všechno zašmodrchané!
Ten uzel rozmotá jen čas – já ne.“

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ, SHAKESPEARE

Prolog

PŘED DESETI LETY

„Zemřít, spát, možná snít.“

HAMLET, SHAKESPEARE

*Notářská kancelář ve městě Carhaix-Plouguer,
region Bretaň, Francie*

Notářská kancelář, do níž vešli Pixie Sampsonová a její manžel Frank, byla světlá a moderní, stejná jako v kancelářských komplexech na celém světě. Ale když se Pixie rozhlédla, uvědomila si, že si navzdory vybavení z jednadvacátého století uchovala typického ducha staré Francie. Možná to bylo spojením jemně krémových zdí a světle zeleného dřeva s galerií portrétů bývalých partnerů ve starobyklých pozlacených rámech, nebo jí ono nepopsatelné *je ne sais quoi* dodával honosný lustr visící ze stropu. Stála tam starožitná křesla umístěná před lakovaným, typicky francouzským pracovním stolem s oblými hranami zdobenými zlatem, na kterém stál přesně uprostřed lesklý notebook rovněž zlaté barvy.

Notář Jean-Yves Ropars s vážným výrazem potřásl rukou nejdřív Frankovi a potom Pixie, popřál jim *bonjour* a ukázal, kam se mají posadit. Poté vzal desky s listinami, které přinesl do místnosti, a položil je na stůl. Oba odmítli nabídnutou kávu a Jean-Yves otevřel desky a začal jim podrobně vysvětlovat, co podepisují. O tři čtvrtě

hodiny později, když Pixie pomalu ztrácela životní energii, jak se usilovně snažila pochopit, co jim Jean-Yves lámanou angličtinou vlastně sděluje, a přála si, aby požádali o přítomnost tlumočníka, dospělo všechno ke konci.

„A tento je poslední,“ řekl Jean-Yves a s úsměvem jim poslal po stole papír, který s povzdechem a úlevou podepsali.

Pixie si masírovala pravou ruku, aby ji tolik nebolela po namáhavém podepisování tolika právních dokumentů. Po patnáctém je přestala počítat.

Jean-Yves shromáždil všechny papíry, dal je do úhledného stohu, podíval se na oba a pak vstal a napřáhl ruku. „Gratuluju, monsieur a madame Sampsonovi, právě jste se stali hrdými majiteli *un petit château Français. Bonne chance.*“

ČÁST I

„Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny.“

BOŮŘE, SHAKESPEARE

1

Byla středa, devět hodin ráno, nedlouho po pohřbu, a Pixie Sampsonová ležela v posteli, myšlenkami někde úplně jinde, a snažila se nabrat energii, aby dokázala vstát a čelit světu.

Od smrti jejího manžela Franka uplynuly tři týdny, které strávila v apatickém stavu, víc mrtvá než živá. Brali se před třiceti pěti lety a šok z Frankovy nehody znovu probudil všechny nejistoty, jež v životě prožívala, a přiměl ji snažit se přijmout nevyhnutelné změny způsobené jeho smrtí. V padesáti devíti se stala vdovou, jen kvůli mladému nezodpovědnému řidiči, který nikdy předtím nehrál žádnou roli v jejím životním plánu.

Vdova. Jak to slovo nenáviděla. Ale neměla jinou možnost než ho přijmout. „Zachovat klid a pokračovat“, jak ji během dospívání vybízel vybledlý plakát připíchnutý na kuchyňské zdi v domě jejích prarodičů v Devonshiru. Tuhle lekci se naučila zvládat dobře. Natolik dobře, že jí přátelé říkali, že je schopná čelit krizím se stoickým klidem, čemuž se pokaždé musela usmát. Kdyby jen věděli, kolik úsilí ji stálo ukazovat světu tuhle tvář. Neustále se přetvařovat.

Už její samotné jméno – Pixie – jí nabízelo víc příležitostí, než chtěla, k osvojení stoického klidu tváří v tvář útrapám. Nikdy nepochopila, proč si matka myslela, že dát dceři takové křestní jméno je dobrý nápad. Pixie byla z dvojčat a její bratr Augustus své jméno také nesnášel, a když nastoupil na střední školu, zkrátil si ho na Gus a zmlátil každého kluka, který si mu odvážil říct jinak. Když si Pixie matce zatrpkle stěžovala na své jméno a ptala se jí, proč to udělala, pokaždé jen řekla: „Když ses narodila, byla

jsi maličká jako skřítek. Vypadala jsi, jako bys vyskočila z jednoho z těch obrázků v knížkách o *Květinové víle*.“

„Ale mohla jsi mi dát nějaké běžné jméno, které bych měla v záloze, a Pixie si nechat jako přezdívku.“

Gwen se tomu pokaždé usmála. „To jsem nechtěla.“ A odplula na zahradu do keramického ateliéru, aby vytvářela a malovala další devonshirské gnómy a skřítky, kterých se turisté zjevně nemohli nabažit.

Pixie si povzdechla. Kéž by se Gus s rodinou neodstěhoval před pár lety do Walesu. Všichni jí moc chyběli, hlavně její kmoťrenci Charlie a Annabelle. Aspoň že matka pořád žila přijatelně blízko.

Před pěti lety se dvojčatům konečně podařilo přesvědčit Gwen, aby opustila dům nacházející se na samotě v Dartmooru a přestěhovala se blíž Pixie a Frankovi. Nejdřív hlasitě protestovala, ale pak si zvolila domek nedaleko pobřeží v okrese South Hams, který stál na okraji velké vesnice se spoustou vymožeností, například doktorem, supermarketem, bankou, kavárnou, poštou atd., k nimž se dalo dojít pěšky.

Za pouhého půlroku se Gwen stala součástí komunity. Vstoupila do ženského institutu, byla vítanou členkou kostelního sboru, jednou týdně chodila do tanečních pro pokročilé, a dokonce zase začala malovat. A všem říkala, že přestěhování do té vesnice bylo nejlepší rozhodnutí, které kdy učinila, a nikdy se slovem nezmínila, jak moc byla proti, když jí to Pixie a Gus poprvé nabídli.

O příštích narozeninách jí mělo být čtyřiaosmdesát a pořád byla stejně nezakrotná a nezávislá jako dřív, ale Pixie cítila, že určité věci začínají dělat matce problémy. Což by Gwen samozřejmě nikdy nepřiznala. Že by se blížila chvíle, kdy bude nutné další stěhování? Ne do nějakého domova, protože jí dvojčata před lety musela slíbit,

že ji nikdy „nevyženou na pastvu“, jak tomu sama říkala. Bratr s manželkou a dětmi žili příliš daleko, až v Carmarthenshiru, a Pixie bylo jasné, že péče o Gwen bude její starost, což vzhledem k tomu, jak moc matku milovala, ochotně přijala. Budou stačit každodenní návštěvy, nebo by jí měla nabídnout, že u ní teď může bydlet, když je vdova?

Možná by se mohla uskromnit – další slovo, které Pixie nenáviděla – a koupit pro sebe a Gwen něco menšího a vhodnějšího. Třeba bungalov? Když radostně přijala roli matčiny pečovatelky, proletěla jí hlavou myšlenka. Kdo by udělal totéž pro ni? Touha po rodině, kterou chtěla mít s Frankem, se nenaplnila. Život jí nespravedlivě přihrál neplodnost a po letech testů a léčby se oba vzdali snu o rodině a přijali jako fakt, že se to nikdy nestane a oni půjdou dál životem a zestárnou spolu. Frank se s tím smířoval asi lépe než Pixie, která, ačkoli to nikdy nikomu nepřiznala, nedokázala překonat pocit, že není schopna učinit jediné, kvůli čemu je žena na světě. Porodit děti.

A přesto spolu byli přes třicet let šťastní. Až nedávno, během loňského roku, začala mít pocit, že se ze všeho stává návyk. Už si tolik nepovídali. Utěšovala se tím, že přesně tohle se stává lidem, kteří žijí dlouho ve šťastném manželství. Frank ji pořád miloval a byl pozorný jako vždycky, ale když se na ni díval, měla pocit, jako by váhal a chtěl něco říct, a pak si to rozmyslel. Ani na okamžik ji nenapadlo, že by měl milostný poměr, protože tak by jí nedokázal ublížit, ale bylo jasné, že mu něco vrtá hlavou. Když jí před pár týdny navrhl, že si „odpočinou od města“ a stráví víkend v Bathu, Pixie nadšeně souhlasila a slíbila sama sobě, že udělá, co bude v jejích silách, aby si s ní Frank povídal stejně jako předtím. A pak se týden před zarezervovaným pobytem stala nehoda, která úplně všechno změnila.

Pixie nepředpokládala, že by jí někdy vymizela z paměti vzpomínka na onen první březnový pátek. Byla tehdy celý den v pracovním a naposledy pročítala a doladovála svou další knihu, než klikne na tlačítko a odešle ji šéfredaktorovi. Blížil se večer a Pixie vstala, protáhla si ruce nad hlavou a s úlevou vydechla. Doufala, že ve vydavatelství budou spokojeni, nebo spíš že budou nadšeni, a že ediční úpravy, které dorazí za pár týdnů, nebudou příliš zásadní. A do té doby si bude užívat volno, hlavně během nadcházejícího víkendu v Bathu. Těšila se, že za týden v tuhle dobu už budou na cestě. Frank zarezervoval pokoj v jejich oblíbeném hotelu, objednal lístky do divadla a říkal, že si potom zajdou na večeri do jedné z proslulých pětihvězdičkových restaurací.

Když se chystala odejít z pracovny, zazvonil mobil. Frank.

„Omlouvám se, ale večer se vrátím později, než jsem myslel. Cesta z Exeteru je příšerná a hrozně lijí, a tak jsem se zastavil u benzínky a dám si kávu a něco k jídlu, než se všechno zklidní.“

„To zní rozumně,“ řekla Pixie. „Dávej na sebe pozor a jeď bezpečně. Miluju tě.“

„Brzy se uvidíme. Taky tě miluju.“ A mobil zmlkl.

Pixie pár následujících hodin jen tak lenošila. Otevřela si lahev vína, připravila sendviče se sýrem a s brusinkami (kombinaci, která jí chutnala, ale Frank ji nesnášel), uklidila kuchyň, proletěla televizní kanály a pak strčila do přehrávače své oblíbené dévédéčko *Půlnoc v Paříži* a usedla a dívala se.

Když se deset minut po desáté ozvalo klepátko na dveřích, napadlo ji, že Frank si zase zapomněl klíče, ale potom si vzpomněla, že se dohodli, že venku schovají na bezpečném místě náhradní. Kdo by šel na návštěvu v tuhle pozdní hodinu? Opatrně otevřela a stála tváří v tvář dvěma policistům. Rychle zabouchla dveře. Policisté na prahu znamenali špatné zprávy. Zprávy, které nechtěla slyšet.

„Paní Sampsonová, otevřete, prosím,“ řekl tichý, starostlivý hlas.

Otupěle uvolnila řetízek a nechala je vejít dovnitř, aby jí potvrdili, co věděla, jakmile je spatřila za dveřmi. Dopravní nehoda na dálnici A38. Řidič jedoucí šílenou rychlostí v kradeném autě. Ztratil nad ním kontrolu. Frank byl na místě mrtvý. Policisté s Pixie chvíli zůstali a pak se váhavě zvedli k odchodu. Nabídli jí, že ji zavezou ke Gwen, ale odmítla. Gwen byla příliš stará na půlnoční návštěvu policie. Pixie jim řekla, že za ní ráno zajede a sdělí jí tu zprávu a zůstane u ní. Když odjeli, zhroutila se na pohovku a trásla se hrůzou nad tou příšernou tragédií.

Pixie si povzddechla, když si vzpomněla na strašné dny a týdny, jež následovaly, než se jí podařilo soustředit na přítomnost. Gwen jí navrhla, že poobědvají v hostinci ve vesnici, a Pixie neměla energii, aby něco uvařila nebo se vzepřela tomu, co vycítila za matčiny pozváním, a tak souhlasila. Onoho odpoledne měla ve tři hodiny schůzku s manažerem banky, aby si uspořádala finanční stránku svého budoucího života. Napadlo ji, že během oběda zjistí, jestli by Gwen nechtěla bydlet s ní.

Den tím získal alespoň nějaký smysl, a tak si řekla, že vstane a začne jednat. A až se odpoledne vrátí z banky domů, začne možná třídit Frankovy věci. Možná.

Deset mil dál od Pixie seděla v zahradním altánu Gwen Ellisová. Snídala a dýchala čerstvý vzduch a pozorovala nekonečný průvod malých modřinek, vrabců a dalších ptáků vychutnávajících si semínka a lojové koule, které jim dala. Zbožňovala tenhle kout zahrady a často tam sedávala a přemýšlela o všem a o ničem, dokonce i v zimě, kdy se zabalila do staré deky. Ale dnes ráno si zapnula teplou mikinu a její myšlenky patřily jen Pixie.

Posledních pár týdnů bylo hodně těžkých a bylo jasné, že chvíli potrvá, než se Pixie dá do pořádku. Gwen si slíbila, že udělá, co bude moct, aby jí pomohla zvládat všechno, co ji čeká. Život je příliš krátký a člověk musí jít dál. Je jako záblesk, který po chvíli zmizí. Například ona – před pouhými pěti minutami jí bylo třicet devět a najednou je jí osmdesát tři. Čtyřicet let mezi tím se vytratilo jako kouř z cigaret, které si ráda užívala, ale teď už se jich vzdala. A přesto měla štěstí a byly to převážně dobré roky a Gwen očekávala, že jich ještě pár zbývá. Bylo načase nasměrovat Pixie na správnou cestu, když je teď sama. Gwen jí nechtěla zasahovat do života, ale byly si blízké, a pokud bude třeba, trochu ji jemně pošouchne.

Během dnešního oběda nabídla Pixie, že jí pomůže vytrídit Frankovo oblečení a připravit ho pro charitativní obchod. Zemřel téměř před měsícem a tyhle věci bylo třeba vyřídit. Čím déle budou v domě, tím víc se bude ono místo měnit ve svatyni věnovanou jeho památce. Jakmile bude celá záležitost vyřízena, začne opatrně vyzvídat, jaké má Pixie plány do budoucnosti. Bohudík nebyly

ve Frankově závěti žádné neočekávané odkazy, jimiž by se Pixie musela zabývat. Jako jeho manželka zdědila úplně všechno. Gwen úlevou hodně zhluboka vydechla. V dnešní době se často stává, že lidé rádi odhalují v závěti tajemství ze své minulosti, protože vědí, že potom se jich na ně nemůže nikdo vyptávat, ale hodně tím ubližují pozůstalým. Gwen zastávala názor, že je lepší vzít si většinu tajemství do hrobu než je sdělit truchlícím příbuzným. A měla v úmyslu vzít si tam ta svoje. Ne proto, že by po jejich odhalení mohl následovat nějaký skandál. Kostlivec v její skříni byla osobní záležitost, nikoli velké drama týkající se ostatních lidí.

*

Když Pixie přijela, byla Gwen připravena a společně šly celkem daleko do vesnického hostince U růže a lva. Jakmile se Gwen posadila ke svému oblíbenému stolu, který stál blízko, ale ne příliš blízko krbu, vydala se Pixie k baru, aby objednala jídlo a pití. Gwen si všimla, že se tváří zamyšleně, když se vracela s ginem a tonikem pro ni a se sklenicí nealkoholického vína pro sebe, protože řídila.

„Na co myslíš, Pixie?“ zeptala se láskyplně. „Můžu ti s něčím pomoci?“

Pixie zavrtěla hlavou. „Ne, pokud nedokážeš nějakým zázrakem oživit Franka a zahnat ty příšerné noční můry.“ Napila se vína a položila sklenici na stůl. „Dům je tak prázdný. Pořád čekám, že ho najdu v kuchyni, jak se ohání pánvemi a začíná připravovat večeři a na lince stojí velká sklenice s červeným vínem.“ Zadívala se na matku. „Vzpomínáš si, jak ses cítila před lety, když...“ zaváhala, „když odešel tatínek? Taký ti tolik chyběl?“

„Vzpomínám si na to až moc dobře. A upřímně řečeno, nechyběl mi. Když odešel, velmi se mi ulevilo,“ odpověděla Gwen. „Musela

jsem se starat o tebe a Guse a bez Colina jsem měla o jednu starost méně.“ Gwen natáhla ruku a dotkla se její ruky. „Ale tohle všechno jsem ti už říkala. Miluju tebe a Guse. Vaše narození bylo to nejlepší, co se mi kdy podařilo, ale nikdy jsem nemilovala Colina tak, jako jsi ty milovala Franka. A v tom je velký rozdíl.“

Pixie přikývla. „To je.“ Chvilí váhala. „Chci se zeptat, jestli se ke mně nechceš nastěhovat.“

„Proč? Bojíš se samoty?“ Gwen na ni vrhla pronikavý pohled.

Pixie zhluboka vydechla. „Ne, nebojím. Jen mě napadlo, že bychom mohly prodat své domy a koupit si bungalov, jen pro nás dvě, v místě jako Torquay nebo Dartmouth. Dělat si navzájem společnost.“ Rychle se na matku podívala.

Gwen věděla, co se za tím skrývá. Nevyřčená zpráva říkající „jsi už stará a brzy budeš potřebovat, aby se o tebe někdo postaral“.

Gwen se pomalu napila ginu s tonikem a přemýšlela, jak má pokračovat v nečekaném rozhovoru. Opatrně odložila sklenici na stůl.

„Ujišťuju tě, že schody jsou v pohodě. Není jich ani moc, ani málo. A je to dobré cvičení. Nohy se potřebují hýbat a srdce pulzovat. Bungalov, to určitě.“ Gwen si odfrkla a podívala se na Pixie. „Drahoušku, já nejsem připravena na poklidný život.“ Pokrčila rameny. „A tobě je o čtyřicet let méně než mně. Nepotřebuješ bungalov ani poklidný život. Ty se potřebuješ vzchopit a začít žít. Utrat trochu peněz z pojistky, které ti Frank zanechal. Já o ní vím,“ řekla Gwen a oči jí zazářily. „Mohla by sis koupit místo na jachtě, která pluje kolem světa, a plavit se pár let po sedmi mořích, nebo aspoň po Středozemním moři. Na takovou cestu bych se k tobě připojila. Možná by to bylo levnější než žít na pobřeží, kde člověk všechno zná,“ dodala zasněně. „A vždycky je možné nechat se pohřbít na moři.“

„Mami, co to vykládáš? To je stejné, jako kdybych koupila let v raketě na Měsíc.“

„Tak to je skvělý nápad,“ prohlásila Gwen. „Tam bych si chtěla udělat výlet.“ A pak zabroukala *Let'se mnou na Měsíc* a usmála se na Sama, vdovce a majitele hostince U růže a lva, který byl právě za barem.

„Mami, chovej se slušně. Ten chudák je z tebe nervózní.“

„Nesmysl,“ prohlásila Gwen a pozvedla sklenici a opětovala Samovo mrknutí. „On ví, že jsem jen přátelská.“

„Takže bungalov je mimo hru, ale co kdybych koupila něco, co je pro obě vhodnější?“ zeptala se Pixie.

„Já ti nevím. Musela bys mi slíbit, že nebudeš omezovat můj styl,“ odpověděla Gwen a v očích jí zajiskřilo.

„Ach, ty jsi neuvěřitelná,“ zasmála se Pixie.

V tu chvíli jim přinesli jídlo, a tak se pustily do speciality dne, do skvělého domácího steaku a koláče s ledvinkami. Gwen při jídle pozorovala Pixie, která posunovala jídlo po talíři a nejedla s radostí.

„Zanedlouho budou Velikonoce,“ řekla Gwen. „Měla by sis udělat volno a někam jet. Co třeba Francie? Já osobně bych si tam klidně udělala výlet.“ Vrhla pohled na Pixie. „Už je vyřízené vlastnictví toho místa v Bretani, které jste koupili před kolika lety? Deseti? Vždycky mi to z tvé strany připadalo tak trochu naivní. Koupit nemovitost, kam se nemůžeš nastěhovat, dokud se majitel neodstěhuje nebo nezemře, aby tam bylo volno.“

Pixie si povzdechla. „Frank mi to tehdy vysvětlil. Ve Francii je to běžný systém umožňující majiteli dožít ve svém. Hodnotu nemovitosti vypočítávají na základě různých věcí, včetně věku prodejce. Zaplatili jsme zálohu, které se ve Francii říká bouquet, a dokud majitel žije, platíme měsíční splátky. Až zemře nebo až se odstěhuje, je nemovitost naše. Je to trochu hazardní investiční hra, ale nakonec se dá získat velmi hezký dům za směšnou cenu.“

„A jak je to teď, když zemřel Frank, a ne prodejce?“

„Koupili jsme dům společně a na smlouvách je moje jméno, takže bych měla být jediný majitel, až ten čas nastane. Promluvím si s někým ve Francii, protože ho chci prodat. Nemůžu tam žít bez Franka, takže nemá smysl ho dál držet.“

Gwen se na ni zadívala. „Proč tam nemůžeš žít? To místo jste koupili a chtěli jste se tam odstěhovat. Neříkala jsi, že by bylo penzionem pro spisovatele? Pořád může být. Teď jsi volná jako pták.“ Když viděla, jak se Pixie tváří, dodala: „Třeba si ho držet jako druhý domov.“

„Ale my jsme chtěli žít ve Francii spolu. Byl to náš sen. Jaký to má smysl bez Franka?“ Pixie si povzddechla. „A jen na dovolenou je ten dům příliš velký. Navíc vím, že madame Quiltuová před několika lety zemřela, ale monsieur Quiltu pořád žije a bydlí tam. A nemůžu tě opustit. Gus žije hodně daleko, takže by ti nikdo nepomohl, kdyby se něco stalo.“

Gwen zavrtěla prstem. „Nevyužívej mě jako výmluvu, děvče. Jestli chceš odjet do Francie a žít tam, tak to klidně udělej. Třeba mě budeš přesvědčovat, abych tě doprovázela. Mé poslední dobrodružství. Každopádně je to mnohem lepší než bungalov.“

„To se nestane.“ Pixie pokrčila rameny. „Potřebuju začít s reorganizací svého života a...“ zaváhala. „Napadlo mě, že bych večer mohla roztřídit Frankovo oblečení a jeho osobní věci, ale nejsem si jista, jestli to už zvládnou.“ Odmlčela se.

„Můžu ti pomoci, tedy pokud chceš,“ řekla tiše Gwen a byla ráda, že Pixie konečně zvolila tohle téma. „Při takových záležitostech je vždycky lepší mít společnost. Ale ne dnes večer. Mám návrh. Co kdybys se mnou šla na taneční večírek pro pamětníky?“

Pixie se na ni podívala. „Myslíš to vážně? Copak jsi zapomněla, že mám obě nohy levé a nedokážu udržet ani základní rytmus?“

Gwen se zasmála. „Přiznávám, že jsem si neuvědomila, že postrádáš koordinaci pohybu. Tak najdeme něco, do čeho se můžeš zapojit.“

„Až se všechno zase zklidní, budu mít spoustu práce. Mám smlouvu na další dvě knihy. Šéfredaktor mi zrovna včera poslal citlivý e-mail a chce vědět, jestli budu schopna zvládnout úpravu poslední knihy,“ řekla Pixie. „Než se naděješ, budu zase psát tak jako dřív.“

„Jen samá práce a žádná zábava,“ zamumlala Gwen. Dělal, že nevidí, jak Pixie mávla rukou a zatvářila se ublíženě.

„Chceš se mnou jet do města?“ zeptala se Pixie. „V bance nebudu moc dlouho. Můžeš si projít obchody. Nebo si alespoň prohlížet výlohy.“

Gwen zavrtěla hlavou. „Díky, ale ne. Mám schůzku s Emmou v nehtovém studiu. Napadlo mě, že si nechám dát modré umělé nehty se stříbrnými otazníky. Co ty na to? Růžová je přílišně nudná.“

Pixie místo odpovědi jen nevěřicně zavrtěla hlavou a Gwen se na dceru rošťácky usmála.

3

Za vertikálními žaluziemi v kanceláři manažera banky byla uvězněná moucha a Pixie se přistihla, že jí věnuje pozornost, místo aby se soustředila na muže, který seděl naproti ní a mluvil tak tiše, až měla strach, že ji jeho hlas ukolébá ke spánku. Frank se pokaždé smál, když citovala dávné rčení: *Proč by člověk štěkal, když má psa?* A pak dodala, že má v rodině finančního experta. Oba měli vlastní bankovní účet a jeden společný, z něhož hradili výdaje na domácnost a na dovolenou a každý měsíc do něj přispívali stejnou částkou. Byla to vzájemná dohoda a vždycky fungovala velmi dobře. Ale teď si nedokázala představit, že se s tím vším bude muset vypořádat úplně sama.

„Platby do Francie už skončily, a tak jsme převedli peníze na spořicí účet,“ řekl bankovní manažer a hleděl na obrazovku počítače. „Takže...“

„Moment,“ přerušila ho Pixie, která náhle zbystřila. „Ale to není možné. Ty platby by neměly skončit. Jestli nedodržíme smlouvu, přijdeme o značnou částku, kterou jsme během posledních devíti let zaplatili. Neměli jste právo ukončit je.“ Zadívala se na manažera.

„Paní Sampsonová, váš manžel nám oznámil, že ty platby máme ukončit ke dni...“ Znovu se podíval na obrazovku a sdělil jí datum. „Vzpomínám si, že jako důvod uvedl, že vaše smlouva skončila, protože majitel týden předtím zemřel.“

„Cože?“ Pixie nadskočila na židli. „Chcete říct, že tu nemovitost vlastníme naplno už celých...“ Rychle si to spočítala v hlavě. „Šestnáct měsíců?“

„Přesně tak.“

„Promiňte..., ale proč jsem se to nedozvěděla?“

Manažer se na ni soucitně podíval. „Těž promiňte, ale na tuto otázku vám nemohu odpovědět. Váš manžel byl ten, kdo vám to měl říct, ale z jakéhosi neznámého důvodu se rozhodl, že to neudělá.“

*

Pixie jela po schůzce v bance domů se zapnutým automatickým řízením a hlavou jí vířily otázky, na které se nikdy nedozví odpovědi. Proč jí to Frank neřekl? Proč tam spolu nejeli? V jakém stavu je to místo, když bylo víc než rok prázdné? Co bude dělat? Otázky přicházely a přicházely.

Když dojela domů, nechala auto stát na příjezdové cestě a vydala se rovnou do Frankovy pracovny. Vždycky tam měl pořádek a všechny dokumenty byly uloženy ve složkách. Na pracovním stole ležel notebook a vedle něj starobyle vypadající diář.

Pixie se posadila do dřevěného křesla s koženým sedadlem a oblémi opěrkami, kterému Frank dával přednost před běžnou kancelářskou židlí. Levná spodní zásuvka byla dost hluboká, aby se do ní vešly složky. Pixie ji vysunula. Desky byly popsány a seřazené podle abecedy, hezky úhledně jedna za druhou: Banka, Domácnost, Investice, Osobní pojištění, Daně, Práce. Pixie chvíli držela prst nad zásuvkou a pak odsunula tři poslední složky a projela obsah desek s nápisem Investice. Vyndala obálku, na které bylo napsáno „Francouzský zámek“, a posadila se. Zamyšleně se na ni dívala a vzpomínala, jak byli tehdy nadšení.

O koupi domu ve Francii, kde by mohli trávit dovolenou, mluvili mnoho let. Nešlo jim o oblíbené oblasti jako Provence, Dordogne

nebo Azurové pobřeží, protože oba nesnášeli letní horka. Frank navíc říkal, že nemá smysl někam se přestěhovat a pak zapadnout mezi krajany. „Kdepak, já chci opravdovou Francii.“ Pixie s ním souhlasila. Společně se rozhodli pro západní část Francie a zvolili si departement Finistère v Bretani s drsným počasím. Každou dovolenou trávili otravováním realitních makléřů a hledáním vysněného domova, ale nebyli schopni najít něco, co by jim padlo do oka a přinutilo je opravdu se do toho vrhnout. A pak se na první pohled zamilovali do Château Quiltu. Usoudili, že to bude skvělý dárek ke společným padesátinám, a těšili se, že až budou v důchodu, tak se tam možná přestěhují natrvalo.

Nebyl to zámek, jaký si člověk pod tím slovem běžně představí. Budova byla menší, ale zároveň mnohem větší než to, co měli původně na mysli. Šest velkých pokojů, čtyři koupelny, dva salony, kuchyň dvakrát větší než ta doma, podkroví, čtyři hektary půdy a k tomu všemu malý domek, dvě stavení fungující jako stodoly, jezero a les. V zadní části pozemku byl ještě značně zchátralý skleník.

Château Quiltu stál na území Finistère, ale byl ideálně situovaný blízko hranic mezi departementy Morbihan a Côtes-d'Armor, takže jak na západní pobřeží, tak na východní pobřeží to byla asi hodina jízdy, třeba i trajektem. Dalo se od něj snadno dostat do měst Carhaix-Plouguer a Châteauneuf-du-Faou a také do obce Huelgoat s jejím starodávným lesem a mystickou atmosférou. Zámek se v podstatě nacházel uprostřed dokonalého francouzského trojúhelníku.

Pixie občas napadlo, že Château Quiltu by představovalo úžasné útočiště pro spisovatele. Ale fakt, že byl na prodej za podmínek, o nichž nikdy předtím neslyšela, celou věc komplikoval. V podstatě šlo o investiční hazard, i když legálně potvrzený notáři.

S tehdejšími majiteli se setkali. Monsier a madame Quiltuovi byli osmdesátníci a netěšili se příliš dobrému zdraví. Zámek patřil rodině monsieur Quiltua od dob revoluce a oba byli smutní, že jsou poslední generací, jež v něm žije, protože neměli děti, které by ho zdědily.

Frank zíral celé dny, nebo spíš týdny do stohů stránek úředních dokumentů, aby zjistil, který typ smlouvy mají uzavřít, a nakonec se rozhodl pro paušál neboli bouquet. Šlo o menší částku, kterou posílali každý měsíc majitelům, a ti mohli žít v zámku, dokud se neodstěhují nebo nezemřou. A pak přejde nemovitost na Franka a Pixie.

Přes osm let odcházely pravidelné platby a oba trpělivě čekali a plánovali si důchod ve Francii a snili o dni, kdy se všechno stane skutečností. Ale když konečně ten den nastal a stali se majiteli zámku, Frank se o tom ani nezmínil, natož aby tam odjeli. Před šestnácti měsíci byl ještě naživu. Měl spoustu práce a obchodních cest po celé Evropě. Kdyby jí řekl, že zámek už je jejich, mohlo se uskutečnit jejich dlouho očekávané stěhování do Francie. Tehdy byl Frank ještě naživu.

Pixie se kousla do rtu, když vyndávala z obálky papír. Nedávalo to smysl. Rozhodla se, že se vydá do Francie, kde si promluví s notářem a řekne mu, ať dá zámek do nabídky realitkám.

Zvedla telefon a zavolala Gwen.

„Mami, jak by se ti líbilo odjet se mnou na Velikonoce do Francie?“

Když Pixie zamlouvala jízdenky na trajekt Pont Avenu, kterým se po noční plavbě měly dostat z Plymouthu do Roscoffu, řekla si, že jde vlastně o krátkou dovolenou, takže oběma dopřeje luxusní kajutu. A navíc jsou na palandu moc staré. Ale na rozdíl od Gwen, která usnula, jakmile se její hlava dotkla polštáře, se Pixie převalovala a nebyla schopna se uvelebit. S Frankem bývali na trajektu pokaždé přes den a užívali si šest či sedm hodin, během nichž překonali stovky mil širokého kanálu La Manche oddělujícího Anglii od Francie.

Pokaždé si dali v restauraci jídlo a v baru drink, ale většinu času trávili na palubě a dívali se, jak jedno pobřeží postupně mizí a druhé se přibližuje. Mívala dokonce čas otevřít laptop a zapsat si pár zápletek pro další knihu. Ale tentokrát byla uzavřená v kajutě a čekalo ji několik nucených hodin noční samoty. Pixie měla čas přemýšlet a její myšlenky byly stejně zčerené jako vlny, jimiž si loď razila cestu.

Od chvíle, kdy ji manažer v bance naprosto šokoval, když jí sdělil, že Château Quiltu je teď její, se potýkala se dvěma otázkami, na které neznala odpověď. Za první, proč jí Frank tu novinku tolik měsíců tajil? A za druhé, kdy jí to chtěl říct, kdyby nezasáhl osud v podobě neukázněného řidiče? Ať se snažila, jak mohla, nedařilo se jí najít odpověď ani na jednu otázku. Obálka, kterou našla v deskách v zásuvce pracovního stolu, obsahovala původní listiny, které oba podepsali, a dopis, v němž je notář informoval o úmrtí monsieur Quiltua, a ještě velký svazek klíčů, které teď ležely na